

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 657/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval návrh Ing. J. P., R., zastúpeného Advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. A. Š., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/35/13-K z 25. júna 2013 a takto

r o z h o d o l :

Návrh Ing. J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 23. septembra 2013 doručený návrh Ing. J. P., R. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou S., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Mgr. A. Š., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP/35/13-K z 25. júna 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Navrhovateľ v návrhu okrem iného uvádza:

«... dňa 25. 6. 2013 Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej aj ako „výbor“) v konaní o ochrane verejného záujmu a zamedzení rozporu záujmov, vedenom proti Ing. J. P., bývalému členovi predstavenstva Ž., a. s. B., trvale bytom... R. (ďalej len „Ing. J. P.“ alebo „verejný funkcionár“), rozhodol dňa 25. 6. 2013, číslo rozhodnutia: VP/35/13-K o porušení povinnosti verejného funkcionára, ustanovenej čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon“). Výbor zároveň rozhodol i o uložení pokuty Ing. J. P. vo výške 805,- Eur zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára (ďalej aj ako „rozhodnutie“).

V súlade s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona si týmto dovoľujeme v zákonnej lehote podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru z nasledovných dôvodov.

I. Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona: „Ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, [...] rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.“

Dôležitou súčasťou rozhodnutia je jeho odôvodnenie, ktorého obsah má ozrejmiť aké dôkazy boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol orgán vedený a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami, čo umožňuje kontrolu rozhodnutia tak po skutkovej ako aj po právnej stránke.

Odôvodnenie rozhodnutia však neobsahuje popis priebehu dokazovania, ani popis žiadnych dôkazových prostriedkov použitých na preukázanie, že verejný funkcionár nesplnil predmetnú povinnosť. Výbor len konštatuje, že povinnosť bola splnená až 10. 06. 2013, a to napriek tomu, že zo sprievodného listu k predloženému oznámeniu vyplýva, že ide len o náhradný exemplár pre prípad, že včas podané oznámenie sa stratilo v pošte výboru.

Podľa čl. 7 ods. 2 ústavného zákona: „K písomnému oznámeniu podľa odseku 1 verejný funkcionár priloží najneskôr do 30. apríla potvrdenie o podanom daňovom priznaní k dani z príjmov fyzických a právnických osôb alebo iný doklad vydávaný na daňové účely potvrdzujúci sumu príjmov, ktoré verejný funkcionár získal za predchádzajúci kalendárny rok.“

Výbor nerozporuje, že citovanú povinnosť Ing. J. P. splnil. Pokiaľ výbor má za to, že Ing. J. P. nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, mal sa zaoberať otázkou, aký význam by malo priloženia o daňovom priznaní, pokiaľ by nebolo podané samotné oznámenie, ku ktorému má byť potvrdenie podľa čl. 7 ods. 2 ústavného zákona prílohou.

Ústavný zákon v citovanom článku vyžaduje, aby bolo porušenie povinnosti preukázané. Z odôvodnenia rozhodnutia však vyplýva, že v predmetnom prípade bolo porušenie len konštatované bez vykonania akýchkoľvek dôkazov, hoci len preverenia knihy došlej pošty a bez zváženia faktov a okolností vyplývajúcich z vyjadrenia Ing. J. P. Z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť, či dokazovanie riadne prebehlo a teda či je rozhodnutie v súlade s jeho výsledkami.

Máme za to, že podmienky na vydanie rozhodnutia o porušení povinnosti a udelení pokuty, konkrétne preukázanie porušenia, neboli splnené.

II. Bez ohľadu na procesné pochybenia uvádzané v predošlej časti sme presvedčení, že Ing. J. P. neporušil žiadnu povinnosť podľa ústavného zákona.

Napriek tomu, že sa javí ako akceptovaná prax, že verejní funkcionári podávajú oznámenia podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, aj po skončení funkcie, domnievame sa, že táto prax je v priamom rozpore s textom ústavného zákona ako aj s jeho logickým výkladom...

Ústavný zákon... jednoznačne rozlišuje medzi postavením „verejného funkcionára“ a „výkonom funkcie“, keď postavenie verejného funkcionára priznáva aj osobám, ktoré už verejnú funkciu nevykonávajú.

Preto je potrebné predmetné ustanovenie ústavného zákona vykladať tak, že povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 trvá len počas výkonu funkcie.

Funkcia Ing. J. P. skončila 25. 04. 2012, preto sa nemohol v roku 2013 dopustiť porušenia povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Vyššie uvedení interpretáciu podporuje aj ustanovenie čl. 9 ods. 12 ústavného zákona, podľa ktorého „... Konanie sa zastaví aj vtedy, ak sa verejný funkcionár pred hlasovaním o rozhodnutí podľa ods. 6 vzdá svojej funkcie.“

Ústavný súd vo svojom náleze III. ÚS 20/07-25 potvrdil, že toto ustanovenie je výbor povinný aplikovať bez ohľadu na to, či skutočne došlo k porušeniu povinnosti verejného funkcionára.

Preto pokiaľ pripustíme, že verejní funkcionári, ktorých funkcia skončila iným spôsobom – napr. odvolaním či uplynutím funkčného obdobia, majú naďalej povinnosti podľa ústavného zákona, resp. môžu byť za ich porušenie sankcionovaní, dochádzalo by k zvýhodňovaniu verejných funkcionárov, ktorí sa vzdali funkcie, oproti verejným funkcionárom, ktorých postavenie je vo všetkých ohľadoch identické.

Domnievame sa preto, že súčasná prax, ktorá požaduje podávanie oznámení podľa čl. 7 ods.1 ústavného zákona je postavená na neudržateľnom výklade ústavného zákona, ktorý je v rozpore tak s jeho textom ako aj so zásadou rovnosti v zmysle čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v zmysle rozhodovacej činnosti Ústavného súdu (napr. PL. ÚS 21/2000; PL. ÚS 12/1997).“

Navrhovateľ navrhuje, aby „Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 25. 06. 2013 č. r. VP 35/13-K zrušil a navrhovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,13 Eur vrátane DPH, ktorá predstavuje dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu právneho zastúpenia, príprava návrhu na preskúmanie rozhodnutia) a režijný paušál v zmysle vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v platnom znení.»

Výbor napadnuté rozhodnutie odôvodnil takto:

«Ústavný zákon č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej „ústavný zákon“) v čl. 7 ods. 1 stanovuje verejným funkcionárom (čl. 2 ods. 1 ústavného zákona) povinnosť do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 tohto ústavného zákona.

Verejní funkcionári v pôsobnosti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií [čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona] sú povinní podať toto oznámenie uvedenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Napriek tomu verejný funkcionár Ing. J. P., bývalý člen predstavenstva Ž., a. s. B., ktorý mal povinnosť podať predmetné oznámenie za rok 2012 do 31. 3. 2013, predmetné oznámenie podal 10. 6. 2013.

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sa s predmetnou skutočnosťou oboznámil dňa 23. mája 2013 pri rokovaní o Prehľade Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií o došlých oznámeniach funkcií, zamestnaní, činnosti a majetkových pomeroch verejných funkcionárov za február – máj 2013 a k 31. 3. 2013 za rok 2012 a uznesením č. 171 z 23. mája 2013 začal voči menovanému konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Súčasne podľa čl. 9 ods. 4 tohto ústavného zákona požiadal menovaného verejného funkcionára o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu.

Dotknutý verejný funkcionár sa k uzneseniu o začatí konania vyjadril listom zo dňa 10. 6. 2013 v ktorom uviedol, že zákonnú povinnosť podať oznámenie si splnil v stanovenej lehote voči Národnej rade Slovenskej republiky, aj voči Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. V prípade, že došlo k strate jeho majetkového priznania, zasiela opätovne jeho kópiu vrátane podacieho lístka, teda dokladu o zaslaní daňového priznania fyzickej osoby za rok 2012.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona, ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom, výbor má možnosť len konštatovať, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore sústavným zákonom alebo zákonom a uložiť pokutu podľa čl. 9 ods. 10 ústavného zákona vo výške mesačného platu verejného funkcionára (keďže ide o porušenie povinnosti podľa čl. 7 ústavného zákona podať oznámenie do 31. marca za predchádzajúci kalendárny rok).

Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona môže výbor rozhodnúť aj o zastavení konania, ak sa v konaní nepreukáže, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosti ustanovené týmto ústavným zákonom.

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejného funkcionára má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať, keďže ústavný zákon neumožňuje verejného funkcionára zbaviť zodpovednosti za jeho porušenie z takýchto dôvodov. Výbor oznámenie verejného

funkcionára so skorším dátumom neviduje, a menovaný nepredložil žiadny doklad, ktorý by potvrdzoval, že oznámenie zaslal včas. Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanému Ing. J. P., bývalému členovi predstavenstva Ž., a. s. B. ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 25. júna 2013 schválené uznesením č. 233.

Podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanástina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie.»

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2007 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon č. 357/2004 Z. z.“ alebo „ústavný zákon ochrane verejného záujmu“) dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa § 73a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý

vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu po preskúmaní napadnutého rozhodnutia výboru zistí, že konanie verejného funkcionára nebolo v rozpore s uvedeným ústavným zákonom, tak ho zruší, a naopak, ak po jeho preskúmaní dospeje k záveru, že konanie verejného funkcionára bolo v rozpore s ním, tak ho potvrdí.

Z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplýva, že predmetom konania o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je iba posúdenie konania verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Tomu zodpovedá aj zákonná úprava rozhodovania ústavného súdu v tomto konaní.

Podľa uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, IV. ÚS 58/2011).

Navrhovateľ vo svojom návrhu žiada zrušiť rozhodnutie výboru po jeho preskúmaní ústavným súdom v konaní podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde označeného ako „konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov“ (§ 73a a § 73b zákona o ústavnom súde), tvrdiac, že si svoju oznamovaciu povinnosť podľa čl. 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. splnil.

Podľa čl. 2 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejným funkcionárom je na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1 tohto ústavného zákona.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. na účely čl. 7 a čl. 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a čl. 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. verejný funkcionár podľa odseku 1 je povinný do 30 dní po uplynutí jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Z citovaných ustanovení ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. vyplýva, že každý verejný funkcionár má povinnosť podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov za predchádzajúci rok vždy (periodicky, resp. pravidelne) do 31. marca nasledujúceho roku.

Navrhovateľ v návrhu tvrdí, že podmienky na vydanie rozhodnutia neboli splnené. Vo svojom návrhu v prvom rade namieta absenciu vykonania dokazovania výborom. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia výboru v časti, v ktorej výbor formuloval svoje závery o vykonanom dokazovaní.

Súčasne ústavný súd poukazuje na vec vedenú pod sp. zn. I. ÚS 174/09, v ktorej ústavný súd formuloval právny záver, podľa ktorého „v uvedenom konaní to bol práve navrhovateľ, ktorý bol zaťažený dôkazným bremenom preukázania podania oznámenia výboru“, pričom „záver výboru týkajúci sa nesplnenia povinnosti podať oznámenie navrhovateľom vychádzajúci z toho, že navrhovateľom predložené dôkazy nemôžu spochybníť tvrdenie výboru o nedoručení uvedeného oznámenia navrhovateľom, ktoré je podložené evidenciou sekretariátu výboru (podľa tejto evidencie bolo uvedenou poštovou zásielkou výboru doručené len oznámenie podľa čl. 8 ods. 5 ústavného zákona) a aj programom 16. schôdze výboru z 3. apríla 2008, do takej miery, aby založilo odôvodnenú pochybnosť týkajúcu sa porušenia povinnosti navrhovateľa doručiť oznámenie výboru. Vzhľadom na uvedené záver výboru o nedoručení oznámenia navrhovateľom, z ktorého v napadnutom rozhodnutí vychádzal, podľa ústavného súdu nemožno označiť za svojvoľný alebo arbitrárny.“.

Právny záver vyslovený ústavným súdom vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 174/09 (z neho vyplýva obrana výboru aj v tejto veci, pozn.) založený na tom, že dôkazné bremeno na preukázaní skutočnosti, že oznámenie podľa príslušných ustanovení ústavného zákona

o ochrane verejného záujmu bolo podané riadne a včas, spočíva na dotknutom verejnom funkcionárovi, je aplikovateľný aj na vec navrhovateľa (rovnako aj uznesenie ústavného súdu IV. ÚS 635/2012 zo 14. decembra 2012).

Vychádzajúc z uvedeného, navrhovateľ bol v namietanom konaní zaťažený dôkazným bremenom preukázania podania predmetného oznámenia výboru. Navrhovateľ sa v rámci konania pred výborom dostal do dôkaznej núdze.

Preskúmaním návrhu navrhovateľa ústavný súd dospel k záveru, že výbor sa počas rokovania 23. mája 2013 oboznámil so skutočnosťou, že navrhovateľ ako verejný funkcionár, bývalý člen predstavenstva Ž., a. s., B., ktorý svoju funkciu skončil 25. apríla 2012, si nesplnil svoju povinnosť verejného funkcionára podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. Výbor v rozhodnutí uviedol, že neevidoval oznámenie navrhovateľa so skorším dátumom, pričom *„menovaný nepredložil nijaký doklad, ktorý by potvrdzoval, že oznámenie zaslal včas“* – z čoho vyplynulo, že mal k dispozícii iba oznámenie podané po jeho výzve navrhovateľovi z 23. mája 2013, ktoré mu bolo doručené 10. júna 2013. Po vyhodnotení skutočností, ktoré navrhovateľ uviedol v liste z 10. júna 2013 na obhajobu svojho tvrdenia, že zákonnú povinnosť podať oznámenie si splnil včas, výbor dospel *„po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejného funkcionára má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať“*, a preto je toho názoru, že navrhovateľ porušil svoju povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. podať oznámenie do 31. marca za predchádzajúci kalendárny rok, a z toho dôvodu mu uložil pokutu za nesplnenie uvedenej povinnosti. Ústavný súd taký postup výboru pokladal za odôvodnený.

V ďalšej časti návrhu navrhovateľ tvrdí, že vzhľadom na skončenie jeho funkcie 25. apríla 2012 *„sa nemohol v roku 2013 dopustiť porušenia tejto povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona“*, pretože *«pokiaľ ústavný zákon výslovne dáva povinnosť len verejným funkcionárom, ktorí splňajú zužujúcu podmienku „počas výkonu funkcie“, nemožno ho uplatňovať aj na verejných funkcionárov podľa druhej vety čl. 3 ods. 1 ústavného zákona, teda takých, ktorí funkciu už nevykonávajú.»*. V tejto súvislosti ústavný

súd poukazuje na uznesenie č. k. PLz. ÚS 1/2010-10 zo 7. júla 2010, ktorým plénum ústavného súdu prijalo podľa § 6 zákona o ústavnom súde zjednocujúce stanovisko k právnemu názoru vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 223/2010 a k právnemu názoru vyjadrenému v nálezoch vedených pod sp. zn. IV. ÚS 293/07 z 31. januára 2008, sp. zn. IV. ÚS 75/08 z 10. apríla 2008 a sp. zn. IV. ÚS 95/08 z 11. septembra 2008. Podľa tohto zjednocujúceho stanoviska „verejný funkcionár má po skončení výkonu funkcie povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. za dobu výkonu funkcie v kalendárnom roku, v ktorom skončil aktívny výkon funkcie, do 31. marca nasledujúceho kalendárneho roku“. Týmto zjednocujúcim stanoviskom ústavný súd prekonal judikatúru, na ktorú poukazuje navrhovateľ, a senáty sú ním v ďalšom konaní od prijatia tohto zjednocujúceho stanoviska podľa § 6 zákona o ústavnom súde viazané.

Ústavný súd považoval postup, ako aj napadnuté rozhodnutie výboru č. VP 35/13-K z 25. júna 2013, že navrhovateľ, ktorý skončil funkciu člena predstavenstva akciovej spoločnosti 25. apríla 2012, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. tým, že oznámenie za rok 2012, ktoré mal podať do 31. marca 2013, podal až po výzve výboru 10. júna 2013, za správne a odôvodnené, nezakladajúce dôvody na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhu na ďalšie konanie, a preto odmietol návrh navrhovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013